

Vypravěno
dne 24.3.2017

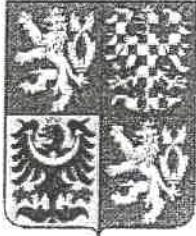
Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

PŘÍLOHA

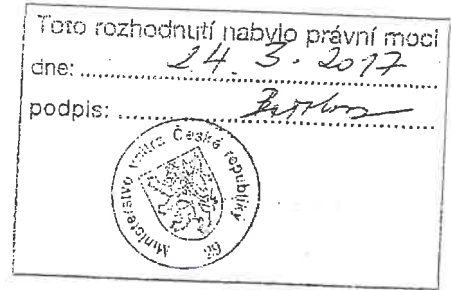
Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 186/2013 Sb.

prac. č.:

1109r

Milan Chovanec
ministr vnitra

Č. j. MV-160832-3/SO-2016

Praha 23. března 2017
Počet listů: 8

Účastník řízení:

Pan

„

státní příslušnost Ruská federace

bytem: I

1

Zmocněný zástupce:

Pan

„

Týnská 633/12

110 00 Praha 1

„kát

ROZHODNUTÍ

Ministr vnitra jako věcně příslušný správní orgán dle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), po projednání v rozkladové komisi ministra vnitra, **rozhodl o rozkladu**, který podal prostřednictvím zmocněného zástupce pan „ 158, st. přísl. Ruská federace, trvale bytem „ (dále jen „účastník řízení“), proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 18. 10. 2016, č. j. VS-2396/835.3/2-1998, kterým správní orgán I. stupně dle § 11 a § 22 odst. 3 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), rozhodl o nevyhovění žádosti účastníka řízení o udělení státního občanství České republiky,

takto:

podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 18. 10. 2016, č. j. VS-2396/835.3/2-1998,

zamítá.

ODŮVODNĚNÍ

Účastník řízení podal dne 29. 9. 2014 u Úřadu městské části Praha 6 žádost o udělení státního občanství České republiky dle § 17 zákona o státním občanství České republiky (dále jen „žádost“). Správnímu orgánu I. stupně byla žádost doručena dne 27. 10. 2014.

Účastník řízení má státní příslušnost Ruské federace a na území České republiky má povolen trvalý pobyt od 4. 7. 2006.

Správní orgán I. stupně vyhodnotil předložené doklady jako nedostatečné a usnesením ze dne 23. 3. 2016 správní řízení o žádosti na dobu 60 dnů od jeho doručení přerušil a vyzval účastníka řízení k předložení dalších dokladů, jež jsou nezbytné pro zjištění stavu věci dle § 3 správního řádu. Poté bylo správní řízení o žádosti přerušeno ještě usnesením ze dne 20. 6. 2016 a usnesením ze dne 1. 8. 2016. Účastník řízení požadované doklady do spisu doložil dne 26. 9. 2016.

Správní orgán I. stupně rozhodl dne 18. 10. 2016 pod č. j. VS-2396/835.3/2-1998 dle § 11 a 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky o žádosti, které nevyhověl, neboť **účastník řízení** na základě stanovisek Policie České republiky a zpravodajských služeb (dále jen „bezpečnostní sbor“) v intencích § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky **ohrožuje bezpečnost státu**. Správní orgán I. stupně na základě předložených dokladů provedl hodnocení splnění ostatních zákonných podmínek pro udělení státního občanství České republiky a konstatoval, že je účastník řízení splňuje.

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně pod č. j. VS-2396/835.3/2-1998 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo účastníku řízení doručeno elektronicky do datové schránky zmocněného zástupce dne 18. 10. 2016. Dne 1. 11. 2016 správní orgán I. stupně obdržel rozklad, který směřuje vůči napadenému rozhodnutí.

Účastník řízení v rozkladu uvádí, že nejsou dány důvody k tomu, aby jeho žádosti nebylo vyhověno. V rozkladu rekapituluje ve 12 bodech doklady, ze kterých vyplývá, že všechny zákonné podmínky pro udělení státního občanství České republiky splňuje. Nemůže se však konkrétně vyjádřit ke stanoviskům bezpečnostních sborů, jelikož jsou utajovány. Pouze v obecné rovině může uvést, že nikdy neohrožoval a nezamýšlel ohrožovat bezpečnost České republiky, její svrchovanost, územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví nebo majetkové hodnoty. Žije v České republice od roku 1987, má zde rodinu i domov, považuje ji za svoji vlast. Uznává a vždy uznával její demokratické hodnoty, nikdy se nedopustil jednání směřujícího proti demokratickému zřízení či bezpečnosti České republiky, naopak svojí prací se snaží Českou republiku rozvíjet a obohacovat. Tvrzeními, že ohrožuje její bezpečnost a demokratické základy, je hluboce dotčen na své cti, a o to více, že se nemůže nijak bránit, neboť informace bezpečnostních složek podléhají utajení. Účastník řízení dále uvádí, že trvalý pobyt na území České republiky mu byl dne 4. 7. 2016 prodloužen o dalších 10 let (správně se jedná o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k pobytu cizince s povoleným trvalým pobytem dle § 117d odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů), z čehož je zřejmé, že nemůže představovat žádné skutečné ohrožení bezpečnosti České republiky, jinak by mu trvalý pobyt nemohl být prodloužen. Uvedl také, že mu není známo, že by byl prověřován a vyšetřován orgány činnými v trestním řízení pro jakoukoli aktivitu směřující proti České republice.

K námitkám účastníka řízení vzneseným v rámci podaného rozkladu ministr vnitra sděluje následující.

V souladu se zákonem o státním občanství České republiky lze udělit státní občanství České republiky pouze tomu účastníku řízení, který kromě splnění podmínek uvedených v § 13 odst. 1 tohoto zákona, tzn. integrace účastníka řízení do společnosti v České republice a splnění ostatních podmínek pro udělení státního občanství České republiky dle § 14 tohoto zákona, zároveň nenaplníuje státobezpečnostní předpoklad zakotvený v § 13 odst. 2 ve vazbě na § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že důvodem pro zamítnutí žádosti v daném případě byla skutečnost, že stanoviska bezpečnostních sborů obsahují informaci, podle níž účastník řízení ohrožuje bezpečnost České republiky. Jedná se o informace podléhající utajení podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů. V souladu s § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky se stanoviska bezpečnostních sborů nestávají součástí spisu, pokud obsahují utajované informace. V případě, že v řízení o žádosti vyjde najevo, že osoba žádající o státní občanství České republiky ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví, nebo majetkové hodnoty, se v odůvodnění rozhodnutí pouze uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. V případě účastníka řízení byl takovýto závěr učiněn.

Z rozkladu je zřejmé, že účastník řízení odmítá odůvodnění závěru, že představuje hrozbu pro bezpečnost České republiky, který vyplynul ze stanovisek bezpečnostních sborů. V rozkladu vyjádřil přesvědčení, že neexistuje žádný důvod k zamítnutí žádosti. Podle názoru ministra vnitra je však z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, že nebyla zpochybněna celková integrace účastníka do společnosti v České republice a bylo prokázáno splnění ostatních podmínek pro udělení státního občanství České republiky zakotvených v § 14 zákona o státním občanství České republiky.

S ohledem na skutečnosti uváděné účastníkem řízení v rozkladu považuje ministr vnitra za potřebné podrobně se v posuzovaném případě zabývat následujícími právními aspekty uplatnění postupu předvídaného v § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky.

Stanoviska bezpečnostních sborů se vyhotovují v intencích zájmů uváděných v § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, tj. zda osoba žádající o státní občanství České republiky může být bezpečnostním rizikem ve vazbě na možné udělení státního občanství. Negativní stanoviska bezpečnostních sborů jsou pak vydávána v případě, že příslušný bezpečnostní sbor k závěru o existenci takového rizika na základě svých poznatků v konkrétní situaci dospěje. Ve smyslu výše uvedeného jsou vydávána na úrovni ředitele příslušného bezpečnostního sboru, případně jeho zástupce. Je tudíž garantováno, že závěr o bezpečnostním riziku pro Českou republiku spojený s osobou žádající o její státní občanství je založen na ověřených poznatcích a skutečnostech. V obecné rovině je nutno dále konstatovat, že stanoviska bezpečnostních sborů nejsou závaznými stanovisky dle § 149 odst. 1 správního řádu. Ministr vnitra v rámci řízení o rozkladu je přezkoumává ve vazbě na konkrétní situaci osoby žádající o státní občanství, požadavky zákona o státním občanství České republiky, správního řádu a další dotčené právní předpisy, jakož i s přihlédnutím k judikatuře vnitrostátních i mezinárodních soudů. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ve vazbě na § 26 tohoto zákona nadto zakládá speciální procesní režim týkající stanovisek bezpečnostních sborů, která na základě

utajovaných informací obsahují negativní závěr ve věci udělení státního občanství České republiky z důvodu bezpečnostního rizika. Jsou-li naplněny podmínky pro použití dotčeného ustanovení, jak je tomu v posuzovaném případě, musí se tato úprava aplikovat a nelze použít úpravu obecnou.

Stanoviska bezpečnostních sborů dle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky jsou nezbytným podkladem pro rozhodnutí ve všech řízeních o udělení státního občanství České republiky. Rozhodně pak nejde o podklad jediný. Správní orgán I. stupně hodnotil splnění dalších zákonných podmínek pro udělení státního občanství České republiky. V daném případě byl jednoznačně zjištěn stav věci, kdy kladnému vyřízení žádosti bránila překážka dle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, tudíž ministr vnitra ani správní orgán I. stupně neshledal v dotčeném postupu žádnou nesprávnost.

Z hlediska ochrany základních bezpečnostních zájmů státu představuje tento zákonem upravený postup ve srovnání s obecnými předpisy o správním řízení legitimní a přiměřené omezení procesních práv účastníka řízení a obsahových náležitostí odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nelze připustit, aby účastník řízení, který podle zjištění orgánů uvedených v § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ohrožuje základní bezpečnostní zájmy státu, měl možnost seznámit se s obsahem stanovisek bezpečnostních sborů, jež obsahují utajované informace. Uvedení takovýchto informací souvisejících s ohrožením bezpečnosti státu, jeho svrchovaností a územní celistvostí, demokratických základů, životů, zdraví, nebo majetkových hodnot by mělo za následek prozrazení utajovaných informací, což by ve vazbě na ochranu základních bezpečnostních zájmů bylo nesporně krajně nežádoucí. V takovém případě zákonná úprava zajišťuje, aby účastník řízení z odůvodnění napadeného rozhodnutí zjistil alespoň základní informaci o tom, co bylo důvodem zamítnutí jeho žádosti.

V této souvislosti lze zmínit i Výkladovou zprávu komise expertů pro státní občanství k Evropské úmluvě o státním občanství, v níž se v komentáři k čl. 11 uvádí, že v případech rozhodnutí dotýkajících se národní bezpečnosti má být poskytováno pouze minimum informací (v angl. originále „*For decisions involving national security, only a minimum amount of information has to be provided.*“). Z tohoto hlediska pak lze považovat i takovouto základní informaci za nezbytné minimum informací. Pouze pro úplnost pak ministr vnitra podotýká, že s obdobnou úpravou, jakou má Česká republika, se lze setkat i v jiných státech stejného právního okruhu, jako je Česká republika. Příkladem lze jmenovat tyto státy:

- Polská republika, kde se rozhodnutí opírající se v zákonem stanovených případech o bezpečnostní důvody neodůvodňují [čl. 107 Zákoníku správního řízení ze dne 14. 7. 1960 (Kodeks postępowania administracyjnego), ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s čl. 31 a 36 zákona o státním občanství ze dne 2. 5. 2009 (Ustawa o obywatelstwie polskim)];
- Dánské království, kde může Parlamentní naturalizační komise o neudělení státního občanství (naturalizaci) v případech možné bezpečnostní hrozby pro Dánské království rozhodnout bez odůvodnění rozhodnutí a možnosti odvolání.

Na základě výše uvedeného nelze dle názoru ministra vnitra než konstatovat, že v předmětném řízení správní orgán I. stupně postupoval při znepřístupnění stanovisek bezpečnostního sboru a neuvádění konkrétních důvodů v odůvodnění napadeného rozhodnutí v intencích § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, z něhož vyplývá též odchýlný postup v případě § 36 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu.

Je rovněž nutno poznamenat, že správní řád je úpravou obecnou, zatímco zákon o státním občanství České republiky úpravou speciální. Podle § 1 odst. 2 správního řádu se správní řád nebo jeho jednotlivá ustanovení použije, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky stanoví zvláštní – od obecného režimu správního řádu odchylnou – úpravu odůvodňování rozhodnutí.

Ministr vnitra dále považuje za potřebné zdůraznit, že je sice pravda, že účastníku řízení nejsou známy konkrétní důvody, které k vydání negativních stanovisek bezpečnostních sborů vedly, právu na spravedlivý proces je však přesto poskytnuta ochrana přiměřená okolnostem případu. Účastník řízení ví, že zamítavé rozhodnutí stojí na příslušném negativním stanovisku bezpečnostního sboru. Má též možnost proti tomuto závěru brojit podáním rozkladu, což ostatně učinil. Důvody, na nichž bylo zamítavé rozhodnutí správního orgánu I. stupně založeno, jsou v řízení o rozkladu přezkoumávány i bez toho, že by je účastník řízení přesně znal. Právo obhajovat svá práva a zájmy je tedy účastníku řízení v potřebném rozsahu zachováno, samozřejmě při respektování specifik daného případu (tedy dopadu do bezpečnostních zájmů státu).

V této souvislosti ministr vnitra dále uvádí, že výše zmíněná omezení procesních práv účastníka řízení, vyplývající z § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, ve shodě se správním orgánem I. stupně, považuje za ústavně konformní se zřetelem k čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky. Podle tohoto ustanovení lze státní moc uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Zákon – v daném případě zákon o státním občanství České republiky – přitom jednoznačně limituje obsah odůvodnění rozhodnutí v případech stanovených v § 22 odst. 3 tohoto zákona. Správní orgán I. stupně odůvodněním svého zamítavého rozhodnutí tento postup v daném případě plně respektoval, a dostal tedy i ústavní zásadě zákonnosti.

V posuzovaném případě pak nelze opomenout, že ústavnost § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky již potvrdil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 11. 10. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 5/16, jímž zamítl návrh na zrušení citovaného ustanovení. Ústavní soud dospěl k závěru, dle něhož *„konkrétní důvody nevyhovění žádosti nebudou sdělovány jen v těch případech, kdy je zde reálná obava, že by jejich zveřejnění mohlo ohrozit bezpečnost státu či třetích osob. S ohledem na uvedené sleduje napadená právní úprava legitimní cíl, kterým jsou bezpečnostní zájmy státu. K dosažení tohoto cíle současně zvolila racionální a nikoliv svévolné prostředky, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí vylučuje toliko ty informace, pro které je žádost zamítnuta z důvodu ohrožení bezpečnosti státu, přičemž se alespoň obecně uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. Uvedený kompromis mezi zájmem jednotlivce na sdělení důvodů zamítavého rozhodnutí na straně jedné a bezpečnostními důvody na straně druhé považuje Ústavní soud ... za ústavně konformní“* (bod 61 odůvodnění).

Ministr vnitra zároveň zdůrazňuje princip, nyní výslovně zakotvený v § 12 zákona o státním občanství České republiky, podle něhož na udělení státního občanství není právní nárok, jak již dříve opakovaně v řadě rozhodnutí potvrdil Ústavní soud i Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, č. j. 3 As 32/2005-51, a navazující usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2007, sp. zn. II. ÚS 624/06, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 142/2013-29). V úvahu vzal ministr vnitra i skutečnost, že osobě, již bylo uděleno státní občanství České republiky, toto občanství (na rozdíl od řady jiných států) nelze odejmout proto, že se stala bezpečnostním rizikem pro Českou republiku. Proto je nutno případné bezpečnostní riziko

před udělením státního občanství České republiky vážit obzvlášť pečlivě. V případech, kdy státoobčanský vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoli. Jak ostatně vyplývá z usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 3. 2000, sp. zn. IV. ÚS 586/99, každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci získat státní občanství České republiky s tím, že zde není žádného základního práva, které by stát mohl porušovat tím, že cizinci státní občanství neudělí. Pokud tedy není cizinci státní občanství České republiky uděleno, neporušuje tím orgán zastupující stát žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy (k tomu též viz níže).

Takový postup pak není v rozporu ani s Evropskou úmluvou o státním občanství. Ministr vnitra považuje za důležité poukázat též na skutečnost, že Evropská úmluva o ochraně lidských práv ani její protokoly negarantují právo na udělení státního občanství konkrétní země. To ostatně potvrzuje i judikatura Evropského soudu pro lidská práva – viz např. rozhodnutí ze dne 12. 1. 1999 ve věci Karassev proti Finsku, stížnost č. 31414/96 (ECHR 1999-II), bod 1. a): „*Soud poznamenává, že právo na udělení konkrétního státního občanství není garantováno Úmluvou ani jejími protokoly.*“ (v angl. znění: „*The Court notes that the right to acquire a particular nationality is not guaranteed by the Convention or its Protocols.*“).

V intencích shora rozebrané zákonné úpravy ministr vnitra v rámci řízení o rozkladu opětovně posoudil negativní stanovisko příslušné bezpečnostní služby. Vyhodnotil důvody zmiňovaného negativního stanoviska ve vazbě na osobní situaci účastníka řízení – zejména dobu pobytu v České republice, jeho integraci do společnosti České republiky, jakož i skutečnost, že plní své veřejnoprávní povinnosti. Zkoumal, zda bezpečnostní riziko u něj trvá. Vzal v úvahu, jaký dopad může mít pro účastníka řízení skutečnost, že mu nebude státní občanství České republiky uděleno a jaké by naopak mohly být případné negativní dopady pro Českou republiku, pokud by mu státní občanství České republiky bylo uděleno. Po posouzení všech těchto skutečností dospěl k závěru, že bezpečnostní riziko u účastníka řízení přetrvává a je takového charakteru, že mu brání, aby mu státního občanství České republiky bylo uděleno, přestože účastník řízení splňuje ostatní zákonné podmínky pro jeho udělení. Řádnému posouzení správního řízení o žádosti, rozhodnutí o neudělení státního občanství, a dalších souvisejících otázek ministrem vnitra, tj. orgánem rozhodujícím o rozkladu, nebrání skutečnost, že účastník řízení nejsou známy konkrétní bezpečnostní důvody, které vedly k nevyhovění jeho žádosti. V tomto kontextu nelze než konstatovat, že vyjádření účastníka řízení v podaném rozkladu nelze v předmětném správním řízení jakkoli zohlednit.

Účastník řízení v rozkladu dále uvádí, že trvalý pobyt na území České republiky mu byl dne 4. 7. 2016 prodloužen o dalších 10 let (správně se jedná o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k pobytu cizince s povoleným trvalým pobytem dle § 117d odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů), z čehož je zřejmé, že nemůže představovat žádné skutečné ohrožení bezpečnosti České republiky, jinak by mu trvalý pobyt nemohl být prodloužen. V této souvislosti ministr vnitra odkazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 10. 2016, č. j. III. ÚS 2660/15-3, kde se uvádí: „*Za irelevantní Ústavní soud považuje námitku, že kdyby existovalo důvodné podezření, že stěžovatel ohrožuje bezpečnost státu, nebylo by mu buď vůbec vydáno povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, nebo by toto povolení bylo ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) zákona o trvalém pobytu z tohoto důvodu zrušeno. Jednak nelze v této souvislosti úspěšně*

argumentovat jiným řízením se stěžovatelem v minulosti vedeným podle jiného zákona, ani že řízení podle jiného zákona nebylo dosud zahájeno (zrušení daného povolení). Významné je také to, že ohrožení bezpečnosti státu je relativně neurčitý pojem, který v individuálním případě vymezí a interpretuje rozhodující správní orgán v kontextu se všemi konkrétními okolnostmi daného případu, a to rovněž s ohledem na účel daného řízení, resp. předmět příslušné právní úpravy. Předmět právní úpravy trvalého pobytu cizinců a udělování státního občanství není totožný, přičemž z rozhodnutí vydaných na základě shora uvedených řízení vyplývají odlišná práva a povinnosti.“

Dle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu „Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, lze v řízení o rozkladu rozklad zamítnout.“

Vzhledem k tomu, že v daném případě nepominula překážka dle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, lze aprobovat právní názor správního orgánu I. stupně vyjádřený v napadeném rozhodnutí a přistoupit dle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu k zamítnutí rozkladu.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

otisk úředního razítka

Milan Chovanec

Rozdělovník:

1. PhDr. Mgr. K   a, advokát (*odeslat do datové schránky*)
2. Ministerstvo vnitra, odbor správní
3. Ministerstvo vnitra, odbor všeobecné správy